

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๖ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๐

คนซึ่งแต่ธรรมรัก

โทรศัพท์มือถืออันนี้เรากลัว กลัวไม่ติดด้วย กลัวถูกด้วย มันจะเข้าไปทำลายวัดพระณรง
อยู่ในยามมืดติดคอไว้ที่นี้ ที่แรกก็เป็นหัวหน้าวัดก่อน จะเข้าทางหัวหน้าวัดเจ้าอาวาสนักธุรกิจธุ
การ เข้านั้นก่อน จากนั้นก็แตกกระจายออกไปทุกวัดหมดเลย ที่นี้คุยกับอีสาวได้ทั้งวันทั้งคืน
เลย ถึงที่สุดได้ ๔ กษัตริย์นี้เข้าวัดไหนแตก ๆ วัดเมืองไทยเรากำลังจะแตกเพราะอันนี้เข้า
ทำลาย วัดราษฎร์วัดหลวงวัดในกรุงนอกกรุงมันจะตีกระจายไปหมดละ นี่ละกิเลสตีตลาดดูเอา
ถ้าว่าหลวงตาบัวหาเรื่อง

เอาไปคิดนะ เราไม่ได้หาเรื่องเราพิจารณาเรียบร้อยแล้วถึงนำมาพูด ถ้าพูดผิดไปแล้วไป
ชี้ใส่กองฟืนของหลวงตาบัวเวลาเผาแล้วนะ เวลาเผาหลวงตาบัวแล้ว หลวงตาบัวนี้พูดหาเรื่อง
ใส่โลก พูดโกหกโลก พูดดูถูกโลก แล้วไปชี้ใส่กองไฟที่เผาหลวงตาบัวไปแล้วนะ เพราะหลวง
ตาบัวโกหก

เราพูดนี้เราพูดด้วยความวิตกวิจารณ์ เป็นความห่วงใยกับเรื่องศาสนาซึ่งเป็นหัวใจของ
โลก เราหมายถึงอย่างนั้น โลกชาวพุทธหัวใจอยู่กับศาสนา หัวใจอยู่กับพระกับเณร พระเณรให้
ความร่มเย็นให้ความเป็นสุข อบอุ่นแก่ประชาชนไม่ได้แล้วก็หมดความหมาย ความหมายของ
เราเราว่าอย่างนั้น ศาสนาจะมั่นคงอยู่กับผู้ปฏิบัติศาสนา ผู้รักษาศาสนา เหมือนกับบึงบ่อใหญ่
ๆ กว้าง ๆ ลึก ๆ น้ำใสสะอาดปราศจากมลทินทุกสิ่งทุกอย่างแล้วเป็นยังงี้ มีใครเป็นคนรักษา
น้ำนั้นถึงจะคงเส้นคงวาได้ ถ้าไม่มีคนรักษาไม่ได้

อันนี้ศาสนาพระพุทธเจ้าก็เหมือนกับบึงใหญ่นั้นแหละ แล้วใครจะเป็นคนรักษาถ้าไม่ใช่
พุทธบริษัท คือพระเป็นอันดับหนึ่งเป็นผู้รักษา และในขณะเดียวกันก็พวกนี้ละเป็นผู้ทำลาย
เหมือนอย่างเขารักษาป่าเขาทำลายป่านั้นแหละ ก็แบบเดียวกัน มันเป็นอย่างนั้น มันเป็นไป ๆ
นี่ละที่ว่ากิเลสตีตลาด

เราหาพูดเรื่องปาว ๆ มาใส่โลกเหอ เราไม่หาอะไรใส่โลก เราทำทุกสิ่งทุกอย่างด้วย
ความสงสารโลกเมตตาโลกทั้งนั้น เราพูดได้อย่างเต็มปากเลย เราไม่มีอะไรติดหัวใจเรา เรา
บอกว่าความเมตตาหัวใจประชาชนเท่านั้นติดอยู่หัวใจเราเวลานี้เราว่านั้น การพูดอย่างนี้จะ
เป็นการให้ร้ายกันเหอพิจารณาซิ พูดนี้เพื่อเตือนสติทุกคนให้ระมัดระวังอย่าสู้มั่ว ๆ
ทำสู้มั่ว ๆ บ้านหนึ่งมี ๑๐ เครื่อง ๒๐ เครื่องฆราวาส พระก็วัดหนึ่งพระเณรมีเท่าไรมีเท่า
นั้นเครื่องมีเท่านี้เครื่อง เครื่องสังฆารนั้นรู้ไหม เครื่องทำลายเครื่องก่อกวนทุกอย่างมีหมด

อย่างที่เคยพูดเรื่องผู้แทนนั้นละ ไปหาซื้อกันมาเหมือนซื้อวัวซื้อควายเราว่า บางคนเขา

ว่าเขาจะตำหนิติเตียน ให้เขาตำหนิมาว่างั้นเลย ความเป็นของเขาเขาเป็นมาก่อนแล้ว เราพูดเพื่อแก้ไขนี้เป็นความเสียหายที่ตรงไหนเราว่างั้น ไปซื้อกันเหมือนวัวเหมือนควายจริง ๆ ซื้อเข้ามาแล้วก็เอาควายเข้ามาสกา สกาควาย มีศักดิ์ศรีดีงามที่ตรงไหน มีที่เคารพนับถือที่ตรงไหน บ้านทั้งบ้าน ประเทศทั้งประเทศ เอาควายเข้ามาปกครองบ้านเมืองมีอย่างเธอ นั่นผิดไหม พิจารณาซิ แล้วมีศักดิ์ศรีดีงามที่ตรงไหน

หย่อนบัตรหย่อนเบอร์นี่ โอ๊ย ร้อยสันพันคม ฉกฉกขโมยกัน บัตรเบอร์ฉกกันหอบหัววิ่ง บัตรลงคะแนนหอบไปหอบเอาไป เหล่านี้มันสกปรกขนาดไหน ดูความเลวทรามของผู้จะปกครองบ้านเมืองนั่นเองจะดูอะไร นี่ก็เพื่อจะไปปกครองบ้านเมือง ไปเป็นผู้ปกครองส่วนกลางส่วนใหญ่ ปกครองในครอบครัวก็ไม่ใช่ทำคนประเภทนี้ จะเอาไปปกครองบ้านเมืองหาประโยชน์อะไร ใครเขาจะเหลือบมอง ไม่มีใครเหลือบมองเลยอย่างนั้น นับวันเลวลงอย่างนี้ละดูเอากิเลส

ไม่มีผู้มาพูดถึงเรื่องกิเลสกับธรรมให้เป็นเครื่องวัดกันแล้วจะไม่ได้ข้อคิด นี่เอามาพูดให้เห็นข้อคิด ความเสียหายกับความได้ประโยชน์ทางไหนเข้ามามากกว่ากัน อันนี้ความเสียหายมันเข้ามาไม่ทางขรรษาไม่ทางพระเข้าทุกด้านทุกทาง มีแต่เรื่องของกิเลสติดตลาดทั้งนั้น เพื่อความเสียหายอย่างเดียว เด็กเล็กเด็กน้อยเหล่านี้ก็วิตกวิจารณ์จะเป็นพวกขี้ยาเต็มโรงรำโรงเรียน เหล่านี้คิดหมด แล้วมันก็เป็นไปอย่างนั้นด้วย เลยไม่มีนักเรียนมีแต่นักลึงนักเลงเต็มบ้านเต็มเมือง บ้านเมืองนี้กำลังผลิตขึ้นมา

ผู้ใหญ่ นั่นละเป็นหัวหน้าผลิตขึ้นมา เด็กคิดเองไม่ได้เรื่องเหล่านี้ มีแต่ผู้ใหญ่ นั่นละเป็นตัวเหตุ ๆ ทุกสิ่งทุกอย่างเอามาให้เด็กเสีย มีแต่ผู้ใหญ่ชวนชวยเอามา เอามาจากเมืองนอก เมืองนาที่ไหนเอามาเหยียบย่ำทำลายให้แหลกเหลวไปหมด เราผู้ทำประโยชน์ให้โลกทำวันหนึ่ง ๆ เราจะตาย

เราอดคิดไม่ได้นะ เพราะเราทำประโยชน์ให้โลก ไม่มีอะไรเพื่อความเสียหายแก่โลกแม้เม็ดหินเม็ดทรายไม่ปรากฏในหัวใจเรา เราก็บอกตรง ๆ อย่างนี้ นอกจากเพื่อประโยชน์แก่โลกมากน้อย ประโยชน์แก่โลก ๆ ทีนี้เมื่อเห็นสิ่งที่มาขัดขวางมาทำลายนี้ ก็อดคิดไม่ได้ซิคนเราทำลายประโยชน์

คนเรานับวันคับแคบเห็นแก่ตัวเข้าไปทุกวัน ๆ ความโลภก็มาก ทุกสิ่งทุกอย่างมากขึ้น มาตาม ๆ กัน ความเห็นแก่ได้ความเห็นแก่ตัว ความไม่มีบาปมีบุญ เดียวนี้เต็มหัวใจแล้วนะไม่มีบาปมีบุญ มีแต่ความชั่วเต็มเลย บาปหรือบุญก็พิจารณาเอา ไม่มีหิริโอตตปะปะ ไม่มีคุณละอาย นับวันเลวลง ๆ ทำอย่างไรนี้ นี่ก็ได้ทราบว่าเขาจะมาถ่ายภาพอะไรต่ออะไรไปออกทางภาคอีสานบ้างว่างั้น ทางที่ว้ออะไรก็ไม่ว่าจะ จะออกทางภาคอีสาน เรื่องของอาจารย์มหาบัวไม่เห็นได้ออก ที่อื่น ๆ เขาออกกันหมดแล้วเขาว่างั้น แล้วทางภาคอีสานไม่เห็นได้ออก

ออกไม่ออกก็ช่างเถอะ อย่าเอามายุ่งนะ เราไม่ต้องการอะไรทั้งนั้น เราต้องการทำประโยชน์ให้โลกเท่านั้นละ มาแล้วจะมีส่วนเสียเข้ามาทับเรานะ จะมีเครื่องแฝงเข้ามา นั่นละ มาถ่ายเอาอันนี้ไปแล้ว แขนงของมันที่จะกระจายออกไปเป็นตัวปลอม ๆ สิ่งเสียหายที่จะแทรกเข้าไป ๆ จะมีเยอะตามแขนงต่าง ๆ ที่ออกมาจากหลักใหญ่ คือตัวของเรากลับไปทางทีวีนะ มันจะออกเหล่านี้ เราไม่ต้องการ

เทศน์สอนโลกสอนได้ประโยชน์มากน้อยเพียงไรเราพอใจของเราเท่านั้น เดี่ยวคนนั้นช่วยโฆษณาคนนี้ช่วยโฆษณา เราไม่ต้องการให้ใครโฆษณาช่วยเรา เราไม่ต้องการ มันเรื่องโลกแฝงเข้ามา โลกเข้ามาแล้วต้องเป็นโลก แฝงเข้าไปตรงไหนก็เป็นโลกแฝงเข้าไปตรงนั้น แล้วเข้ามาในธรรมจะไม่แฝงธรรมยังงี้ ต้องแฝง

อย่างที่ไปบิณฑบาต แต่ก่อนเราบิณฑบาตบ้านน้อยนี้ พวกชื่อนั้นชื่อนี้เขามารูมจะมาถ่ายภาพเรา ถ่ายภาพไปออกทางทีวี เขาว่าอย่างนั้น ถ่ายไปหาอะไร นี่ก็ทีวีอยู่แล้ว คนไม่เห็นเห รอดูเอาซีหลวงตาบัว เขาจะให้เราเดินเข้าไปฉากของเขา เขาตั้งฉากเอาไว้แล้วเขาให้เราเดินเข้าไปหาฉากของเขา เขาจะถ่ายภาพเรา นี่ไม่ใช่ฉากเราบอกกัน โฉนฉากของเรา ชั้นข้าวตั้งเป็นแถว อยู่โน้นฉากของเราเข้าใจไหม เราก็เดินเข้าไปหาชั้นข้าวไม่ได้เดินไปหาฉาก อันนี้ห้องแห่งเราไม่เอาเราไม่เล่นด้วยเราว่างั้น เราก็ไปเลย เขาก็มองหน้าเราเฉย มองก็เฉยเราไม่เคยสนใจกับใคร

สามแดนโลกธาตุนี้เราไม่เคยหวั่นไม่เคยสนใจกับสิ่งใดทั้งนั้นในโลกอันนี้ เราอยากจะทำให้คนดีเท่านั้น ที่จะมาทำให้เราหวั่นเราไหวเกรงจะเสียออกเสียใจ เพราะโลกกิเลสมาเหย้าเรานี้ อย่ามาเหย้ามว่างั้นเลย เราเคยพืดหัวมันมาพอแล้ว เคียดแค้นแทนประชาชนมากน้อยขนาดไหน ก็เคยพูดให้ฟังแล้วไม่ใช่เห รอ ไหนเรายังจะไปย่อท้ออะไรต่อกิเลสไปเข้าอิหฺรอบกับกิเลสอีกเห รอ เข้าใจไหมอิหฺรอบ ก็เสียแข่งเสียข่าเหมือนหมาเข้าใจไหม เราไม่ใช่หมา เราไม่ให้ถ่ายเราหนีเดินไปเลย เขาก็เลยไม่ได้ถ่าย ตั้งฉากเป็นแถวไว้จะถ่าย

เราไม่สนใจประสาเรื่องชี้หมาเรื่องเด็ก ประโยชน์อะไรจะมียังงี้ควรแก่เหตุแก่ผลยังงี้ เราจะพิจารณาเราจะทำของเราเอง เอาธรรมพระพุทธเจ้าออกกางเป็นศูนย์กลาง ศูนย์ดำเนินว่า งั้น ศูนย์ก้าวเดิน ธรรมพระพุทธเจ้าท่านก้าวเดินยังงี้ ๆ นี่คือศาสดาองค์เอกไม่มีกิเลส พวกนี้พวกคลั่งกิเลสทั้งนั้นเอามาเทียบกันได้เห รอ เอามาเพียงเท่านี้ก็พอแล้ว เพราะฉะนั้นชิมมันถึงเดินเข้าไปหาธรรมของพระพุทธเจ้า ๆ ใครจะว่าอะไรไม่สนใจ

เราวิตถิวิจารณ์เอามากโลกศาสนามันกำลัง....เราพูดอย่างนี้ไม่ใช่เรื่องคนรักทั้งเมืองนะ พูดแบบหลวงตาบัวนี้คนชังทั้งเมือง เข้าใจหรือเปล่า แต่ใครจะชังก็ตามขอให้ธรรมรักพอ พระพุทธเจ้ารักพอ สรรณิ คจฺฉามิ ของเรารักแล้วพอ นี่เป็นต้นเหตุเป็นต้นใหญ่แห่งบรมสุขอยู่ตรง นั้นหมด นอกนั้นเอาเป็นแบบฉบับไม่ได้เราไม่เล่นด้วย ไม่ควรเล่นไม่เล่นด้วย

พากันพิจารณาให้มากนะมีลูกเล็กเด็กแดง ทำอะไรให้คำนึงถึงเด็กนะ อย่าไปเอาแต่

ความอยากความทะเยอทะยานของตัวเองมาทำ แล้วทำลายเด็กไปด้วยในตัวมีเยอะแล้วเวลานี้เสียมากแล้ว บ่นแต่เด็กไม่ดีเด็กเป็นอย่างนั้นเด็กเป็นอย่างนี้ เด็กสมัยนี้เด็กสมัยนั้น พ่อแม่มันสมัยไหนไม่เห็นว่าเป็นบ้าง สมัยยุงที่สุดไปหากว่านเอามาเผาลูกไม่เห็นว่ามีเงินมีทองมีข้าวมีของมียศฐาบรรดาศักดิ์เท่าไรยิ่งโอ้อวยิ่งพองชน แล้วทำลายคนอื่นให้เสียไปมากเพราะประเภทนี้ชนเข้ามาซื้อเข้ามา

อะไรซื้อเข้ามาไม่ได้คำนึงถึงความเสียหาย อะไรที่เป็นประโยชน์หามา เพราะเราหาประโยชน์ ไม่ว่าเมืองนอกเมืองในเอามาได้ทั้งนั้น ที่ไหนเอาได้ทั้งนั้นถ้าจะเป็นประโยชน์ ถ้าจะเป็นโทษเป็นความเสียหายแล้วไม่ควรจะเอามาอยู่ บ้านเราเป็นสมบัติของเรานี้เรารักษาอยู่

เมื่อวานนี้ไปส่งโรงพยาบาลไปดูของตกมาแล้ว โอ้ย เยอะ ของมีแต่ของดี ๆ เครื่องมือแพทย์ ของราคาแพง ๆ หลาย ๆ แสน หลาย ๆ แสน เมื่อวานนี้เขาขออีกก็เลยให้อีก เขาเล่าให้ฟังตามเหตุผล เราฟังดูแล้วทำให้เราก็ก็นำให้ เครื่องนี้ดูเหมือน ๔ แสน เมื่อวานนี้ไปก็ได้ให้ไปโรงพยาบาลนั้นโรงพยาบาลนี้ ถ้าเครื่องมือใหญ่ ๆ มาแล้วไปละ ถ้าธรรมดาไม่ไป เครื่องมือใหญ่ ๆ มาราคาขึ้นหลาย ๆ แสนขึ้นไปแล้วไปดูละ ไปดู ๆ

คนไข้สำคัญ มหาเศรษฐีก็จนตรอกถ้างความเจ็บไข้ได้ป่วยเข้าเหยียบย่ำทำลายแล้วนะ ยศฐาบรรดาศักดิ์สูงขนาดไหนก็ตามจนตรอกทั้งนั้น มีเงินเท่าภูเขาช่วยอะไรไม่ได้นอกจากหมอกับยาเท่านั้น นั่นละสำคัญ ที่พอช่วยได้ก็คือพวกหมอพวกยา คนไข้หัวใจจึงวิ่งเข้าหาหมอ หัวใจไปมอบไว้กับหมอ ๆ เพราะฉะนั้นไปเมื่อวานจึงได้ว่าให้เขาบ้าง นี่จะพูดให้ฟัง ครั้นเวลาคนไข้เข้ามาหาให้หน้าบึ้งใส่เขาหน้าเราว่างใจเลย เขาว่าเป็นหมาเราจะว่าไง หน้าแบบนี้มันหน้าหมาไม่ใช่หน้าคนนะ ว่าแล้วก็ไปเลย อย่างนั้นละหลงตาพูด

คนไข้เข้ามาเขาฝากเป็นฝากตายฝากทุกสิ่งทุกอย่าง ครอบครัวเหี้ยเรือเขาฝากมาหาหมอหาพยาบาลหมดจะว่าไง เขามาหาแล้วหน้าบึ้งใส่เขามีอย่างเหอ แบบนี้ก็มิแต่แบบหน้าหมาไม่ใช่หน้าคนเราว่างั้น ก็บอกซัด ๆ อย่างนี้แล้ว เขาก็อดหัวเราะไม่ได้ เขาหัวเราะเราก็กุไปเลย อย่างนั้นละสอนคนสอนได้ทุกแบบ มันมีแบบนี้แผลงอยู่นี่นะ นี่ก็ได้เตือนหมอเตือนกว้างขวางก็คือพวกคณะมหิตล พวกนักศึกษาแพทย์มากันมากทั้งอาจารย์มาเต็มอยู่ที่นี่ เราก็ก็นั่งใจสอนจริง ๆ อันนี้ตั้งใจสอนจริง ๆ เป็นประโยชน์เป็นเหตุเป็นผลจริง ๆ เลย สอนไปเพื่อให้รู้จักคุณค่าของคนไข้

เราอย่าเห็นว่าจบบรรดาคือหมอก คนไข้เป็นทุกข์ตะเข้ใจหรือเป็นหมาตัวหนึ่งเข้ามาในด้อม ๆ เข้ามาในโรงพยาบาล ไม่เป็นเช่นนั้นนะ คนไข้มาแต่ละคน ๆ พระเจ้าแผ่นดินแห่งมานะพระเจ้าแผ่นดินไม่แห่งมายังไง ก็เงินเต็มกระเป่า ตราพระเจ้าแผ่นดินตีตรามาเห็นไหมละ คนไข้เขามีคุณค่าต่อหมอขนาดไหนเราต้องคิดบ้างสิ

คนไข้คนหนึ่งกับหมอกับเป็น อัญญมัญญ์ อาศัยซึ่งกันและกัน ถ้าไม่มีคนไข้หมอก็ก็นมด

ความหมาย โรงพยาบาลล้มหมอน ที่ตั้งกันอยู่อาศัยกันอยู่ทุกวันนี้ พอเป็นไปได้ทั้งฝ่ายหมอฟายคนไข้ ก็เพราะต่างคนต่าง อบุญมบุญ ซึ่งกันและกัน อย่าเห็นว่าทางไหนสูงกว่ากัน ถ้า อบุญมบุญ แล้วอยู่ด้วยกันได้มนุษย์เรา เราว่าแหละเราสอนพวกนั้น ให้พากันไปพิจารณาธรรมชาติอย่างนี้หลวงตากก็ไม่เคยสอนที่ไหนแหละ ฟังมาสอนนี่ละ

ก็ได้สอนให้รู้เรื่องราวกันบ้าง เพราะเรื่องคนไข้กับหมอนแยกกันไม่ออก เหมือนพ่อแม่กับลูก เราจะว่าเป็นเทวดากับหมาได้ยังไง เราก็บอกถึงว่าเงินในกระเป๋าเขามาแต่ละคน พระเจ้าแผ่นดินแห่งมานะว้างั้น บอกพระเจ้าแผ่นดิน คือเงินมีตราพระเจ้าแผ่นดินอยู่นั้น คนหนึ่งกระเป๋าเป้ง ๆ มา เขาให้ด้วยน้ำใจมีเยอะนะ เขาให้ค่าหยุกค่ายาเป็นธรรมดา เขาให้ด้วยน้ำใจของหมอน้ำใจของพยาบาลที่มีคุณแก่คนไข้ของเขา แล้วเขาตั้งใจให้ด้วยน้ำใจมากกว่านั้นอีกนะ มีเยอะนะ

นี่ละพระเจ้าแผ่นดินไปที่ไหนเป็นอย่างนั้นละเย็นไปหมด ให้เราเห็นคุณค่าของพระเจ้าแผ่นดินยิ่งกว่าคุณค่าแห่งความเป็นหมอนของเราอย่างเดียว ก็ตั้งใจสอนจริง ๆ วันนั้น ไปที่ไหนจนคนจะชังกันทั้งโลกหลวงตาบวไปไหน พูดอย่างนี้แล้วคนจะชังกันทั้งโลกชังหลวงตาบวองค์เดียว ชังก็ตามหลวงตาบวยังรักหลวงตาบวอยู่ไม่หวั่น คนเขาจะชังทั้งแผ่นดินหลวงตาบวรักหลวงตาบวเต็มหัวอกแล้วพอ เท่านั้นพอ ไม่เอาอะไรมากก็หลวงตาบวพอแล้วนี่ เต็มแก้วอยู่นี้แล้ว

หลวงตาบวพูดใครอย่ามาถือสิทธิ์สถานะ ไม่ได้มีราคาไม่ได้มีผิดมีถูกอะไรเลย ว่าเสร็จแล้วก็ไปเลย อย่างว่าให้หมอนเมื่อวานนี้ เขามาทำหน้าที่บึงใส่เขานะ ทำทำด้วยนะเมื่อวานนี้ เขาก็อดหัวเราะไม่ได้ พอว่าเจ็บ ๆ ให้เป็นข้อคิดแล้วก็ลุกแล้วไปเลย ไม่มีใครว่าให้เขา เขาไม่ได้คิด เราว่าให้เขาได้คิดทุกสิ่งทุกอย่างว่าให้เป็นข้อคิดทั้งนั้น ไม่ได้ว่าเพื่อความเสียหายนี้ เราไม่มี อย่างนั้นไม่มี ช่วยทางนั้นไปช่วยทางนี้ไปอย่างนั้นละ

อย่างบรรดาลูกศิษย์ลูกหาศรัทธาญาติโยมทั้งหลายเหล่านี้ ก็อนุโมทนาคะเป็นสมบัติของท่านทั้งหลายไม่ไปไหนนะ เพราะเข้ามาแล้วจะออกกระจายทั่วดินแดนไม่เก็บ เก็บไปหาอะไร เก็บเกิดประโยชน์อะไร สิ่งเหล่านี้สำหรับใช้ประโยชน์ เอาออกซิ จะเป็นประโยชน์ยังงอเอาออกไป เก็บไว้ไม่เกิดประโยชน์อะไร เป็นกระดาศเศษเป็นแร่ธาตุอยู่เท่านั้นเองไม่เกิดประโยชน์อะไร อันใดที่จะเป็นประโยชน์แยกออกไป ๆ ทำประโยชน์ พิจารณาด้วยเหตุด้วยผลด้วยอรรถด้วยธรรม อย่าเอาอำนาจของกิเลสออกไปครอบหัว ถ้าเอาอำนาจของกิเลสออกไปครอบหัวแล้ว ไม่เห็นแก่หน้าใครทั้งนั้นคนคนนั้น ใครก็ตามเป็นหมอนโลกเข้ากันไม่ได้เลย โลกแตก

ถ้าต่างคนเห็นแก่ตัวเห็นแก่ได้อย่างเดียวเอารัดเอาเปรียบแล้ว โลกนี้แตก ไม่มีใครอยู่ด้วยกันได้ละ เท่าที่อยู่ด้วยกันได้เพราะอะไร ก็เพราะเห็นแก่ใจซึ่งกันและกัน เห็นอกเห็นใจกัน

ให้อภัยกัน เสียสละต่อกัน ฟังเป็นฟังตายกันได้ มีมากมีน้อยเท่าไรมีคุณค่าทั้งนั้นมนุษย์เรา ไม่ต้องพูดถึงเรื่องชาติชั้นวรรณะ อันนั้นเป็นชื่ออันหนึ่งต่างหาก สิ่งที่จะประสานกันคือหลักธรรม ชาตินี้มันประสานกันอยู่ตลอดเวลา

คนเรามาหากันเป็นยังไง ต้องมีข้อเกี่ยวข้อกันมีข้ออาศัยซึ่งกันและกันอยู่นั่นละ นี่ละ ให้ต้อนรับกันด้วยวิธีการเหล่านี้แล้วอยู่ด้วยกันได้ทั้งนั้นมนุษย์เรา จำเป็นยังไงช่วยเหลือกัน พอเป็นไปได้ยังไงเอ้าช่วยกันไป ๆ เอามือขัดหลังมองดูมันดูไม่ได้นะ

เทศน์เท่านั้นละวันนี้